

Received: April 16, 2026

Revised: August 20, 2026

Accepted: August 26, 2026

การวิเคราะห์และกำหนดทิศทางการเชิงยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

Strategic Analysis and Direction for Tourism Management in Phuket Province

ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์

พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์

วิภาดา สมพงษ์*

สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

กิงกาญจน์ บันลือพีช

สำนักวิชาสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

สุรศักดิ์ ชูทอง

คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

อมรรัตน์ อามารถเสนา

คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)

*ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author) E-mail: wipada.so@wu.ac.th

Siwarit Pongsakornrunsilp

Pimlapas Pongsakornrunsilp

Wipada Sompong*

School of Management, Walailak University

Kingkan Bunluepuech

School of Allied Health Sciences

Surasak Choothong

Faculty of Agriculture, Rajamangala University of Technology Srivijaya

Amornrat Ammartsena

NIDA School of Law

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูงของจังหวัดภูเก็ต และ 2) กำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว เชิงสุขภาพ และนักเดินทางดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต แม้ภูเก็ตจะประสบความสำเร็จด้านปริมาณ แต่ยังขาดแนวทางวิเคราะห์ที่บูรณาการอุปสงค์ อุปทาน และขีดความสามารถเพื่อแก้ปัญหาข้อจำกัด งานวิจัยจึงเติมเต็มช่องว่างนี้โดย “การท่องเที่ยวคุณค่าสูง” เน้นสร้างรายได้ต่อหัวสูง และขยายเวลาพำนักรเพื่อลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสร้างความยั่งยืน โดยใช้กรอบ GE Matrix ร่วมกับการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (IFAS) และปัจจัยภายนอก (EFAS) ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการจากผู้เกี่ยวข้อง 35 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึก พร้อมวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ กระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจากข้อมูลดิบ (Data) สู่หัวเรื่อง (Topic) การจัดหมวดหมู่ (Category) การสังเคราะห์ประเด็นหลัก (Theme) และแนวคิดเชิงยุทธศาสตร์ (Concept) พร้อมแสดงการให้คะแนนประเมินศักยภาพและทิศทางเชิงยุทธศาสตร์จากกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูงในระดับสูง (IFAS = 3.73) และมีความน่าดึงดูดของอุตสาหกรรมในระดับสูง (EFAS = 3.71) ซึ่งสะท้อนถึงความพร้อมในการแข่งขันในตลาดการท่องเที่ยวระดับสากล ผลการวิเคราะห์ผ่าน GE Matrix ชี้ว่าทิศทางยุทธศาสตร์ควรมุ่งเน้นการลงทุนเพื่อการเติบโตและรักษาศักยภาพ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์และสุขภาพ ตลอดจนกลุ่มพำนักระยะยาวและนักเดินทางดิจิทัล ท่ามกลางข้อจำกัดด้านสาธารณูปโภค ความแออัด และสิ่งแวดล้อม งานวิจัยจึงเสนอให้ภาครัฐและเอกชนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบความปลอดภัย และกลไกความยั่งยืนเพื่อยกระดับภูเก็ตสู่จุดหมายปลายทางท่องเที่ยวคุณค่าสูง

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวคุณค่าสูง; การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ; นักเดินทางดิจิทัล; ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์; จังหวัดภูเก็ต

Abstract

This study aims to 1) analyze the high-value tourism potential of Phuket Province and 2) determine strategic directions for developing long-stay, wellness, and digital nomad tourism. Although Phuket has achieved success in tourism volume, it lacks analytical frameworks integrating demand, supply, and in-depth competitiveness to address spatial constraints. This research fills this gap by defining "high-value tourism" as focusing on higher per-capita revenue and extended stays rather than volume to minimize environmental impacts and ensure economic sustainability. It applies the GE Matrix framework combined with Internal Factor Analysis Summary (IFAS) and External Factor Analysis Summary (EFAS) through a participatory action research process involving 35 industry stakeholders. Data were collected via focus groups and in-depth interviews, followed by content analysis, moving from raw data to topics, categories, themes, and strategic concepts, alongside strategic scoring by the sample group to evaluate potential and direction. The results reveal that Phuket possesses a high level of internal potential (IFAS = 3.73) and high industry attractiveness (EFAS = 3.71). This reflects its readiness to compete in the international tourism market. The GE Matrix analysis indicates that strategic direction should focus on "investing for growth and maintaining strength," particularly in medical and wellness tourism, alongside accommodating long-stay and digital nomad groups. Amid constraints regarding infrastructure, congestion, and the environment, the study suggests that the public and private sectors jointly develop infrastructure, safety systems, and sustainability mechanisms to elevate Phuket into a globally sustainable high-value tourism destination.

Keywords: High-Value Tourism; Wellness Tourism; Digital Nomad Tourism; Strategic Direction; Phuket

บทนำ

จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวชั้นนำของประเทศที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ทั้งในด้านจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวในปี พ.ศ.2568 จำนวน 10,470,216 คน สร้างรายได้ทางเศรษฐกิจให้กับประเทศได้ถึง 504,125.99 ล้านบาท (Phuket Tourism and Sport Office, 2026) พร้อมทั้งมีอัตราการเติบโตอย่างก้าวกระโดดของกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Wellness Tourism) ซึ่งมีมูลค่าตลาดในประเทศไทยสูงถึง 15,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2568 และคาดว่าจะเติบโตอย่างต่อเนื่องด้วยอัตราการเติบโตเฉลี่ยสะสม (CAGR) ร้อยละ 14.6 ต่อปี (Grand View Research, 2026; IMARC Group, 2025) สอดคล้องกับกระแสนิยมของกลุ่มนักเดินทางดิจิทัล (Digital Nomad Tourism) ที่ยกให้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางยอดนิยมอันดับต้น ๆ ของโลก สะท้อนผ่านการเติบโตของโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลและการออกนโยบายวีซ่าพำนักระยะยาว (Destination Thailand Visa: DTV) เพื่อดึงดูดกลุ่มผู้ทำงานทางไกลที่มีกำลังซื้อสูง (VisaGuide.World, 2025; Nation Thailand, 2026) ภายใต้นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยที่มุ่งเน้นการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้ภาครัฐให้ความสำคัญกับการยกระดับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การท่องเที่ยวคุณค่าสูง (High-Value Tourism) โดยการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวคุณค่าสูงถือเป็นหัวใจสำคัญสูงสุดในการพลิกโฉมยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากเป็นเครื่องมือเชิงนโยบายที่เข้ามาตอบโจทย์ Pain Points สำคัญของพื้นที่โดยตรง ทั้งปัญหาความหนาแน่นและการระดมล้อมโถมของทรัพยากรธรรมชาติจากนักท่องเที่ยวเชิงปริมาณ ปัญหาการแข่งขันด้านราคาที่พักโรงแรม และข้อจำกัดด้านสาธารณูปโภค ซึ่งการยกระดับสู่คุณค่าสูงนี้จะช่วยเปลี่ยนผ่านเมืองไปสู่การสร้างรายได้ต่อหัวสูงและการพำนักระยะยาวอย่างยั่งยืน ซึ่งหมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการสร้างรายได้ต่อหัวสูงและการขยายระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยว มากกว่าการเน้นปริมาณนักท่องเที่ยวในเชิงปริมาณ เพื่อลดผลกระทบด้านลบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งตอบสนองต่อกระแสพฤติกรรมนักท่องเที่ยวระดับสากลที่เปลี่ยนแปลงไป โดยการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและนักเดินทางดิจิทัลถือเป็นกลไกขับเคลื่อนหลักของการท่องเที่ยวคุณค่าสูง เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีอัตราการใช้จ่ายสูงและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวระดับพรีเมียมอย่างแท้จริง ทั้งนี้ การกำหนดให้รูปแบบการท่องเที่ยวสำคัญทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว (Long Stay Tourism) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Wellness Tourism) และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัล (Digital Nomad Tourism) เป็นกรอบเป้าหมายหลักในการพัฒนานั้น มีที่มาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นการท่องเที่ยว (พ.ศ. 2566-2580) และกรอบนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มุ่งเน้นการดึงดูดกลุ่มนักเดินทางศักยภาพสูงเพื่อกระจายรายได้และขยายวันพำนักในพื้นที่เป้าหมายยุทธศาสตร์อย่างจังหวัดภูเก็ตโดยเฉพาะ โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคุณค่าสูงที่สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวผ่านรูปแบบการท่องเที่ยวสำคัญ 3 รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว (Long Stay Tourism) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Wellness Tourism) และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัล (Digital Nomad Tourism) ซึ่งทั้งสามรูปแบบดังกล่าวได้รับการขับเคลื่อนตามกรอบนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในการดึงดูดกลุ่มนักเดินทางที่มีกำลังซื้อสูงและพำนักในพื้นที่เป็นระยะเวลานาน เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวจากการขยายวันพำนักระยะยาวและการใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการวิเคราะห์ศักยภาพทางการท่องเที่ยวเพื่อกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์ของการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว โดยมีการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัลเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวหลักอย่างใดก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงสภาพปัญหาปัจจุบันและ Pain Points ของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พบข้อจำกัดสำคัญ อาทิ ปัญหาสาธารณูปโภคและ

สาธารณูปการที่ไม่เพียงพอต่อความหนาแน่นของนักท่องเที่ยว ปัญหาการจราจรติดขัดอย่างรุนแรง การแข่งขันด้านราคาที่สูงขึ้น ตลอดจนผลกระทบสะสมต่อความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงความท้าทายในการบริหารจัดการเมืองเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงโดยเฉพาะ ซึ่งปัญหาเหล่านี้สะท้อนว่าการเติบโตด้านปริมาณนักท่องเที่ยวแบบเดิมไม่สามารถสร้างความยั่งยืนได้อีกต่อไป จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวคุณภาพสูงเข้ามาแก้ไขปัญหากลุ่มการท่องเที่ยวยุทธศาสตร์เฉพาะสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ Gardiner & Scott (2018) ที่ระบุว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาวจำเป็นต้องมีเครื่องมือวิเคราะห์เชิงโครงสร้างเพื่อจัดลำดับความสำคัญและเลือกสรรตลาดเป้าหมายที่มีศักยภาพสูงอย่างแม่นยำ ด้วยเหตุนี้ในงานวิจัยนี้จึงได้ประยุกต์ GE Matrix เข้ามาช่วยเติมเต็มช่องว่างทางวิชาการ (Research Gap) ดังกล่าวในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนานั้น บริษัทชั้นนำของโลก ได้แก่ GE Electric และบริษัทที่ปรึกษา McKinsey ได้นำเสนอโมเดลที่เรียกว่า GE/McKinsey Matrix ภายหลังนิยมเรียกว่า GE Matrix (Amatulli *et al.*, 2011) เพื่อเป็นเครื่องมือในการกำหนดยุทธศาสตร์หรือทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนาบนฐานศักยภาพและขีดความสามารถของหน่วยงานหรือองค์กร และโอกาสหรือข้อจำกัดจากปัจจัยภายนอกเพื่อให้สามารถวางทิศทางการพัฒนาได้สอดคล้องกับศักยภาพหรือขีดความสามารถของหน่วยงาน ทั้งนี้ การศึกษาที่ผ่านมามักนิยมใช้เครื่องมือการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั่วไป เช่น TOWS Matrix หรือ SWOT Analysis ซึ่งเป็นเครื่องมือเชิงพรรณนาที่ไม่สามารถสะท้อนภาพความซับซ้อนของปัจจัยรอบด้านและไม่สามารถจัดลำดับความสำคัญของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ได้อย่างเป็นระบบ ด้วยเหตุผลดังกล่าว การประยุกต์ใช้โมเดล GE Matrix จึงมีความเหมาะสมและตอบโจทยที่สุด เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการประเมินจุดแข็งภายในและความน่าสนใจของอุตสาหกรรมพร้อมกันผ่านการให้น้ำหนักคะแนนเชิงปริมาณ (IFAS และ EFAS) ทำให้สามารถกำหนดทิศทางการลงทุนและจัดลำดับความสำคัญของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวคุณภาพสูงได้อย่างแม่นยำ ซึ่ง Pongsakornrungrasit *et al.* (2016) ได้นำมาประยุกต์ในการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงประชุมภายใต้ยุทธศาสตร์ MICE ของประเทศไทย โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์และกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ตภายใต้การมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยในการกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณภาพสูงด้วยการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค โดยอาศัยข้อมูลทั้งด้านอุปทานทางการท่องเที่ยว และด้านอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว (Tourism Demand and Supply) และดำเนินการกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงกลยุทธ์ (Strategic Factor Analysis) ด้วยการนำการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factor Analysis Summary: IFAS) ได้แก่ จุดแข็ง จุดอ่อนที่เป็นตัวบ่งชี้ระดับศักยภาพของการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัล และการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factor Analysis Summary: EFAS) ได้แก่ โอกาสและอุปสรรค เป็นตัวบ่งชี้ระดับความน่าสนใจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสำหรับการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัล โดยผลการศึกษาเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในการนำทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ไปกำหนดแผนปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต รวมถึงการวางแผนการลงทุนด้านการท่องเที่ยวคุณภาพสูงในจังหวัดภูเก็ตต่อไป นอกจากนี้ งานวิจัยชิ้นนี้ยังมุ่งสร้างประโยชน์เชิงวิชาการ (Academic Contribution) โดยการขยายองค์ความรู้และ

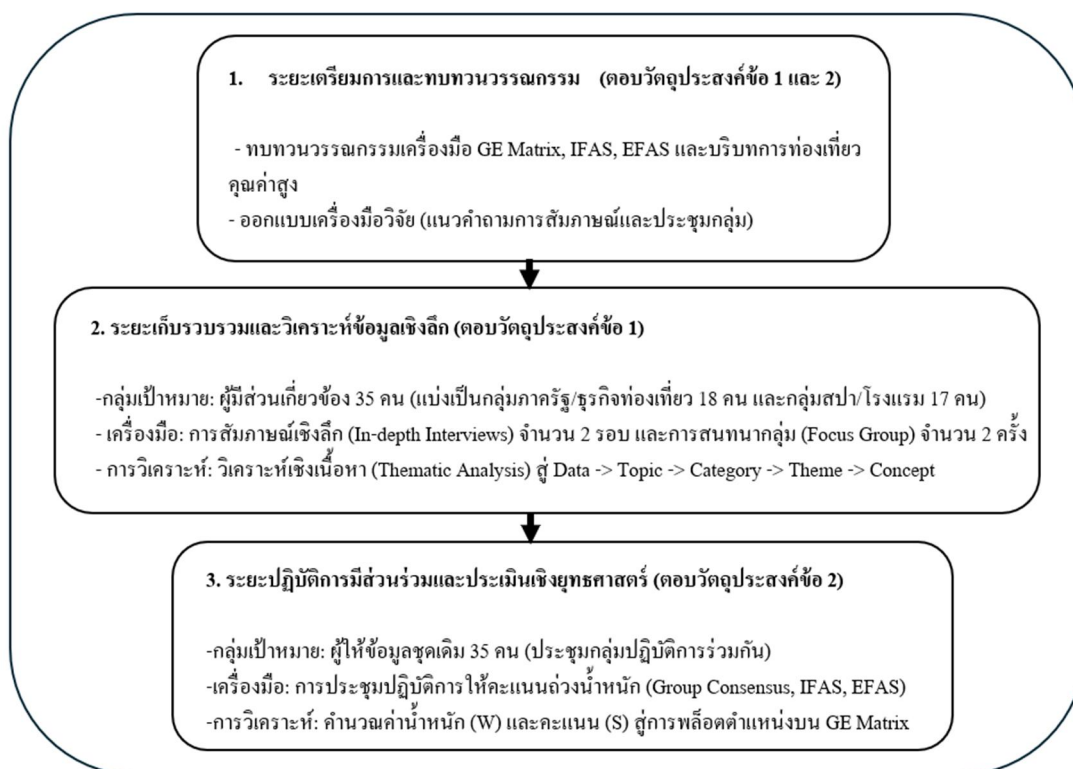
กรอบแนวคิดด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงกลยุทธ์ ผ่านการบูรณาการเครื่องมือประเมินศักยภาพเชิงลึกเข้ากับการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวคุณค่าสูง ซึ่งจะเป็นฐานข้อมูลและกรอบอ้างอิงเชิงทฤษฎีให้กับนักวิชาการและผู้สนใจในการศึกษาพัฒนาเมืองท่องเที่ยวในระดับสากลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต
2. กำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัลจังหวัดภูเก็ต

ระเบียบวิธีการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ภายใต้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) ในการร่วมวิเคราะห์ข้อมูลกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตจากข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัล โดยดำเนินการตามมาตรฐานจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เอกสารรับรองเลขที่ WUEC-24-073-01 ลงวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2567 เพื่อแสดงให้เห็นถึงขั้นตอนการดำเนินงานเชิงระบบที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การวิจัยทั้ง 2 ข้อ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และสรุปกรอบขั้นตอนการดำเนินงาน เครื่องมือ กลุ่มเป้าหมาย และการวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ในภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดและขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย (Research Framework and Process)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

งานวิจัยนี้เลือกผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีความต้องการเข้าร่วมขับเคลื่อนการท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัล จำนวน 35 คน ซึ่งได้รับการจัดสรรและจำแนกตามโครงสร้างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างครอบคลุม 2 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) สมาชิกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและหอการค้าจังหวัดภูเก็ต จำนวน 18 คน และ 2) สมาชิกสมาคมสปาภูเก็ตและตัวแทนผู้บริหารโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 17 คน โดยผู้ให้ข้อมูลทั้ง 2 กลุ่มนี้เป็นกลุ่มบุคคลชุดเดียวกันที่เข้าร่วมทั้งกระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม (Integrated Participatory Sample) ซึ่งการใช้กลุ่มตัวอย่างชุดเดียวกันในทุกขั้นตอนสอดคล้องกับหลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) ตามแนวคิดของ Coghlan & Brannick (2014) และ Stringer (2013) เนื่องจากช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลมีความเข้าใจในบริบทปัญหาต่อเนื่อง สามารถเชื่อมโยงข้อมูลจากระดับปัจเจก (จากการสัมภาษณ์) สู่การสร้างฉันทามติในระดับกลุ่ม (จากการประชุมเชิงปฏิบัติการ) ได้อย่างแม่นยำ ไม่เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อมูล และสะท้อนมุมมองที่รอบด้านจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตัวจริงในพื้นที่อย่างแท้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในงานวิจัยนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ศักยภาพการท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต คือ แนวคำถามในการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้วิจัยได้ออกแบบโครงสร้างเครื่องมือออกเป็น 3 ส่วนหลัก ดังนี้

- ตอนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปและสถานภาพของผู้ให้ข้อมูลในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
- ตอนที่ 2: แนวคำถามเจาะลึกด้านอุปสงค์และอุปทาน (Tourism Demand and Supply) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในและภายนอก ได้แก่ การสำรวจประเด็นจุดแข็ง (Strengths) และจุดอ่อน (Weaknesses) ของจังหวัดภูเก็ตในการรองรับนักท่องเที่ยว 3 กลุ่มเป้าหมาย รวมถึงประเด็นโอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) จากสถานการณ์การท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติ ตามกรอบแนวทางการวิเคราะห์ของ Pongsakornrungsilp (2021)
- ตอนที่ 3: แนวคำถามเพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์และการประเมินน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยเชิงกลยุทธ์ ตามแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโมเดล GE Matrix (Pongsakornrungsilp *et al.*, 2016)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึก อย่างเป็นระบบตลอดโครงการ โดยผู้วิจัยดำเนินการนัดหมายด้วยการส่งหนังสือเชิญผู้ให้ข้อมูลผ่านผู้บริหารสมาคมและผู้บริหารโรงแรมที่พักเพื่อนัดหมายการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์ โดยมีรายละเอียดจำนวนครั้งและห้วงเวลาการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews): ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลจำนวน 2 รอบ รอบละประมาณ 1–2 ชั่วโมงต่อท่าน รวมผู้ให้ข้อมูล 35 คน รอบแรกเพื่อสำรวจประเด็นปัญหาและปัจจัยแวดล้อม (Pain Points & SWOT Elements) และรอบที่สองเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของประเด็นข้อคำถามเชิงลึก
2. การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussions): โดยมีระยะเวลาในการจัดสนทนากลุ่มครั้งละ 3 ชั่วโมง (ดำเนินการจัดประชุมกลุ่มย่อยจำนวน 2 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมประชุมครบถ้วนทั้ง 35 คน ครั้งที่ 1 จัดขึ้นเพื่อระดมสมองและสังเคราะห์ประเด็นปัจจัยภายในและภายนอกร่วมกัน และครั้งที่ 2 จัดขึ้นเพื่อตรวจสอบยืนยันชุดข้อมูล (Theme Validation) ก่อนนำเข้าสู่กระบวนการประเมินเชิงตัวเลข) โดยผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการก่อนดำเนินการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อนัดหมายผู้ให้ข้อมูลเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกเพิ่มเติมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต นอกจากนี้ผู้วิจัยดำเนินการสังเกต

อย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) กับการประชุมและการจัดกิจกรรมของสมาคมด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 4 ครั้ง เพื่อร่วมประชุมหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ในสถานการณ์จริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ขั้นตอนหลัก โดยมีรายละเอียดกระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจากข้อมูลดิบ (Data) สู่แนวคิดเชิงทฤษฎี (Concept) เพื่อให้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การวิจัยทั้ง 2 ข้ออย่างสมบูรณ์ ดังนี้

ขั้นตอนแรก คือ การวิเคราะห์ใจความสำคัญ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 (วิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูง) (Attride-Stirling, 2001) โดยผู้วิจัยดำเนินการนำข้อมูลดิบ (Data) จากการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึกมาถอดรหัส (Coding) เพื่อจัดหมวดหมู่ข้อมูลสู่หัวข้อ (Topic) และจัดกลุ่มความสัมพันธ์ของข้อมูล (Category) ก่อนตรวจสอบและสังเคราะห์ให้เป็นประเด็นหลัก (Theme) และพัฒนาสู่แนวคิด (Concept) ในการกำหนดทิศทางการยุทธศาสตร์ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลโดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ได้ประเด็นที่ครอบคลุมและไม่ซ้ำซ้อน

ขั้นตอนสอง คือ การวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์และการจัดวางตำแหน่ง เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 (กำหนดทิศทางการยุทธศาสตร์ด้วย GE Matrix) โดยคณะผู้วิจัยจัดประชุมร่วมกับผู้ให้ข้อมูลทั้ง 35 คน (ผ่านกระบวนการประชุมเชิงปฏิบัติการ จำนวน 1 ครั้ง) เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (IFAS) และปัจจัยภายนอก (EFAS) โดยนำแนวคิด (Concept) ที่สังเคราะห์ได้มาใช้ในการกำหนดปัจจัยเชิงกลยุทธ์ และให้ผู้ให้ข้อมูลร่วมกันถ่วงน้ำหนัก (W: Weight) โดยพิจารณาจากระดับความสำคัญของปัจจัยในแต่ละด้านให้มีคะแนนรวมน้ำหนักเท่ากับ 1.00 พร้อมทั้งร่วมกันให้คะแนน (S: Score) ในแต่ละปัจจัยด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group Consensus) เพื่อให้ได้มาซึ่งคะแนนที่สะท้อนถึงศักยภาพการท่องเที่ยวและทิศทางการยุทธศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรม โดยคะแนน 4 – 5 จะเป็นการให้คะแนนกรณีที่ปัจจัยนั้น ๆ เป็นจุดแข็งที่โดดเด่นกว่าคู่แข่งมาก หรือโอกาสที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินการมาก และคะแนน 1 – 2 เป็นการให้คะแนนกรณีที่ปัจจัยนั้น ๆ เป็นจุดอ่อนที่ทำให้เสียเปรียบกว่าคู่แข่งมาก หรืออุปสรรคที่ขัดขวางการดำเนินการ โดยประเด็นที่อยู่ในระดับปานกลางจะไม่ถูกนำมาพิจารณาเนื่องจากไม่ได้ส่งผลกระทบทั้งด้านบวกหรือลบ ก่อนดำเนินการคำนวณค่าคะแนนรวมแต่ละด้านจากผลคูณของค่าถ่วงน้ำหนักกับค่าคะแนนที่ได้รับของแต่ละด้าน ขั้นตอนสุดท้ายคือการนำคะแนนรวมของ IFAS และ EFAS ลงในตาราง GE Matrix เพื่อกำหนดทิศทางการยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัล ได้จากการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม การประชุมกลุ่มย่อย และข้อมูลทุติยภูมิ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาจนสรุปเป็นร่างจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค โดยมีการดำเนินการตามลำดับขั้นตั้งแต่ข้อมูลดิบ (Data) สู่การสร้างหัวข้อ (Topic) การจัดกลุ่มหมวดหมู่ (Category) การสังเคราะห์ประเด็นหลัก (Theme) และแนวคิดเชิงยุทธศาสตร์ (Concept) จากนั้นนำไปร่วมสังเคราะห์ข้อมูลกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัลในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 35 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล พร้อมทั้งให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลร่วมกันถ่วงน้ำหนัก (W) และให้คะแนน (S) ในแต่ละปัจจัยด้วยกระบวนการสร้างฉันทามติกลุ่ม (Group Consensus) โดยสามารถสรุปเป็นจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต หรือปัจจัยภายใน และความน่าสนใจของอุตสาหกรรมของการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หรือปัจจัยภายนอก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลและสถานภาพของผู้ให้ข้อมูลทั้ง 35 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารระดับสูงหรือผู้แทนจากภาครัฐและเอกชนที่มีประสบการณ์การทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมากกว่า 10 ปี ประกอบด้วย สมาชิกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและหอการค้าจังหวัดภูเก็ต จำนวน 18 คน และสมาชิกสมาคมสปาภูเก็ตและตัวแทนโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 17 คน ทั้งนี้ จากผลการดำเนินการกระบวนการวิจัยในขั้นตอนการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) และการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group Discussions) สามารถสังเคราะห์ผลลัพธ์ของแต่ละขั้นตอนได้ดังนี้ ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้ได้ข้อสังเกตเชิงลึกแยกตามกลุ่มเป้าหมาย โดยกลุ่มที่ 1 (สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวและหอการค้า) สะท้อนมุมมองที่เน้นหนักด้านโครงสร้างเศรษฐกิจ การคมนาคม และปัญหาการแข่งขันด้านราคา ส่วนกลุ่มที่ 2 (สมาคมสปาและโรงแรม) สะท้อนมุมมองเชิงลึกด้านมาตรฐานการบริการสุขภาพ (Wellness) และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเมื่อนำข้อมูลจากทั้งสองกลุ่มมาตรวจสอบความเหมือนและความแตกต่างผ่านการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ทั้ง 2 ครั้ง พบว่าทั้งสองกลุ่มมีความเห็นพ้องต้องกัน (Convergence) ในประเด็นความจำเป็นของการยกระดับสู่การท่องเที่ยวคุณค่าสูง แต่มีมุมมองเฉพาะที่ต่างกันตามบริบทการดำเนินธุรกิจ (กลุ่มโรงแรมเน้นการจัดการบริการและภาพลักษณ์ ส่วนกลุ่มธุรกิจท่องเที่ยวเน้นโครงสร้างพื้นฐานและการลงทุน) ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการสังเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดนี้มาพัฒนาเป็นชุดปัจจัยเชิงกลยุทธ์ที่ครอบคลุม ก่อนนำเข้าสู่กระบวนการประชุมสร้างฉันทามติเพื่อถ่วงน้ำหนักและให้คะแนนต่อไป

ผลการวิจัยในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (IFAS) พบว่ามีคะแนน 3.73 นั่นคือการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต มีความแข็งแกร่งหรือมีศักยภาพอยู่ในระดับสูง (3.73 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน)

ตารางที่ 1 การประเมินปัจจัยภายใน (IFAS) ของการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยภายใน	W ค่าถ่วง น้ำหนัก	S คะแนน (1-5)	W x S คะแนนถ่วง น้ำหนัก
จุดแข็ง			
1. ทรัพยากรท่องเที่ยวระดับโลกโดดเด่น (ทะเล ชายหาด เกาะ สถาปัตยกรรม) มีความหลากหลายและระบบคมนาคมสะดวกทุกเส้นทาง	0.13	5	0.65
2. มีระบบสิ่งอำนวยความสะดวก (Superstructure) ครบครัน ทั้งที่พัก ร้านอาหาร โรงพยาบาล สปาระบบสื่อสารรวดเร็ว และระบบ Face Detection ช่วยจัดการอาชญากรรม	0.13	5	0.65
3. เป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหารของ UNESCO (Creative City of Gastronomy by UNESCO) และคู่มือมิชลินไกด์ตั้งแต่ฉบับปี 2562 ซึ่งอาหารส่วนใหญ่จะเป็นอาหารวัฒนธรรมเปอรานากัน (Peranakan) เช่น น้ำซุบหย่า หมูฮ้อง โลบะ แกงตูมี หมี่ฮกเกี้ยน ฯลฯ	0.13	5	0.65
4. บุคลากรท้องถิ่นและพนักงานมีความคุ้นเคยกับการต้อนรับนักท่องเที่ยวและสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี	0.05	4	0.20
5. มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง รองรับการลงทุนจากนักลงทุนจากในประเทศและต่างประเทศ โดยประชากรมีรายได้ต่อหัวสูงกว่าจังหวัดอื่นๆ เนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีการลงทุนทั้งโรงพยาบาลและโรงเรียนนานาชาติจำนวนมาก	0.05	5	0.25
6. สนามบินนานาชาติภูเก็ตสามารถรองรับเที่ยวบินจากต่างประเทศจำนวนมากในแต่ละปี ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าสู่จังหวัดภูเก็ตได้สะดวกมากขึ้น	0.06	5	0.30
7. มีงานประเพณีและเทศกาลระดับนานาชาติที่มีชื่อเสียง (เช่น งานประเพณีถือศีลกินผัก และงาน GSTC)	0.08	5	0.40

ปัจจัยภายใน	W ค่าถ่วง น้ำหนัก	S คะแนน (1-5)	W x S คะแนนถ่วง น้ำหนัก
จุดอ่อน			
1.การแข่งขันรุนแรงเกิดการใช้กลยุทธ์ราคา ทำให้ราคาที่พักต่ำกว่ามาตรฐานสากล	0.08	2	0.16
2. สาธารณูปโภคและสาธารณูปการไม่เพียงพอต่อความหนาแน่นของนักท่องเที่ยว	0.05	2	0.10
3. ปัญหาค่าครองชีพ ราคาสินค้า และตัวโดยสารสูง ส่งผลกระทบต่อภาระค่าใช้จ่ายของคนท้องถิ่น	0.07	1	0.07
4. ขาดแคลนระบบขนส่งสาธารณะที่ครอบคลุม ค่าบริการรถเอกชนแพง และปัญหาการจราจรติดขัดรุนแรง	0.10	2	0.20
5. มีผู้ให้บริการด้านที่พักและ Wellness มีความหลากหลายสูง เมื่อเกิดปัญหาจึงกระทบต่อภาพลักษณ์รวม	0.04	1	0.04
6. ผลกระทบสะสมต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ขาดระบบจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ	0.03	2	0.06
รวม	1.00		3.73

ผลการวิจัยในตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยภายนอก (EFAS) มีคะแนน 3.71 ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาและผ่านกระบวนการให้คะแนนถ่วงน้ำหนัก (W) และคะแนนระดับปัจจัย (S) โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 35 คน ผ่านการประชุมสร้างฉันทามติกลุ่ม (Group Consensus) นั่นคือ การท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ตมีความน่าดึงดูดใจต่อการเข้าไปแข่งขันในอุตสาหกรรมระดับสูง (3.71 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน)

ตารางที่ 2 การประเมินปัจจัยภายนอก (EFAS) ของการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยภายนอก	W ค่าถ่วง น้ำหนัก	S คะแนน (1-5)	W x S คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
โอกาส			
1. รัฐบาลสนับสนุนงบประมาณพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานผ่านโครงการ Mega Project และนโยบาย Digital Economy	0.16	5	0.80
2. นโยบายฟรีวีซ่า และการขยายวันพำนักในวีซ่าบางประเภททำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางมาท่องเที่ยวและพำนักได้มากขึ้น	0.16	5	0.80
3. นักท่องเที่ยวมองหาจุดหมายปลายทางที่มีความพร้อมในการประกอบอาชีพและพำนักระยะยาวมากขึ้น	0.18	5	0.90
4. มีการนำเสนอเรื่องราวของจังหวัดภูเก็ตมากขึ้นผ่านทางสื่อออนไลน์ที่มีการแชร์ประสบการณ์การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตผ่านนักท่องเที่ยวทั่วไปและอินฟลูเอนเซอร์ที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยม	0.05	4	0.20
5. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในด้านการท่องเที่ยวเชิงบำบัดสุขภาพ (Wellness Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ (Medical Tourism) มีการเติบโตทั้งในระดับโลกและระดับภูมิภาค	0.09	5	0.45

ปัจจัยภายนอก	W ค่าถ่วง น้ำหนัก	S คะแนน (1-5)	W x S คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
อุปสรรค			
1. พฤติกรรมนักท่องเที่ยวบางกลุ่มก่อเหตุวุ่นวาย ทำร้ายร่างกาย และประทุษร้ายศีลธรรมในที่สาธารณะ	0.10	1	0.10
2. ปัญหานายทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนและจ้างแรงงานต่างด้าว ทำให้รายได้ถูกส่งกลับนอกประเทศ	0.08	2	0.16
3. ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ การหลบหนีเข้าเมือง และสิ่งผิดกฎหมายกระทบต่อความมั่นคงและภาพลักษณ์	0.08	2	0.16
4. ผลกระทบจากสภาวะโลกร้อน (Climate Change) ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของธรรมชาติและปัญหาภัยแล้ง	0.04	2	0.08
5. ประเทศคู่แข่งชั้นมีการพัฒนากฎหมาย หรือกฎระเบียบในการเอื้อประโยชน์นักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว เช่น วีซ่า MHV หรือ My Home Visa ของประเทศมาเลเซีย	0.06	1	0.06
รวม	1.00		3.71

2. ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัลจังหวัดภูเก็ต เมื่อนำคะแนนการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (IFAS) ในตารางที่ 1 และปัจจัยภายนอก (EFAS) ในตารางที่ 2 ซึ่งผ่านกระบวนการถ่วงน้ำหนักและให้คะแนนโดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวน 35 คน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของศักยภาพและความน่าดึงดูดของอุตสาหกรรมแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลลัพธ์ดังกล่าวมาพล็อตลงในตำแหน่งบนแผนผัง GE Matrix ดังแสดงในภาพที่ 2 เพื่อกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ตามกรอบแนวคิดที่ผ่านการตรวจสอบและยืนยันจากกลุ่มตัวอย่าง สามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักเดินทางดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต มีความแข็งแกร่งในระดับสูงเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งชั้น และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต มีความน่าดึงดูดต่อการเข้ามาดำเนินการในระดับสูง

ภาพที่ 2 ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยวระยะยาว จังหวัดภูเก็ต

จากแผนผัง GE Matrix ในภาพที่ 2 ซึ่งได้ผ่านการระดมสมองและตรวจสอบความสอดคล้องเชิงยุทธศาสตร์ร่วมกับผู้ให้ข้อมูลหลัก 35 คน ทิศทางการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ตควรมุ่งเน้นในการเลือกลงทุนเพิ่มเติมเพื่อการเติบโตและรักษาศักยภาพของธุรกิจการท่องเที่ยว ยกตัวอย่างเช่น การมุ่งเน้นในตลาดการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ที่จังหวัดภูเก็ต มีศักยภาพดังเห็นได้จากมีโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงในระดับประเทศและนานาชาติมาลงทุนพัฒนาโรงพยาบาลในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตมากขึ้น ประกอบกับชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวที่ประสงค์มาใช้บริการทางการแพทย์ในภูมิภาคสามารถตัดสินใจเลือกประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางได้อีกด้วย นอกจากนี้ จากประเด็นปัญหาที่เป็นปัจจัยภายนอกอันเนื่องมาจากนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนมากขึ้นก่อให้เกิดผลกระทบต่อปัญหาอาชญากรรมตามมา รวมถึงพฤติกรรมไม่ดีของนักท่องเที่ยวบางกลุ่มทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตต้องลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านบริการขนส่งสาธารณะเพื่อลดปัญหาจราจร และการพัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยและการบริหารจัดการความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวคุณค่าสูงจังหวัดภูเก็ตด้วยโมเดล GE Matrix สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ในการวิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัลของจังหวัดภูเก็ต จากการประเมินปัจจัยภายใน (IFAS = 3.73) และปัจจัยภายนอก (EFAS = 3.71) สะท้อนให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพและความพร้อมในระดับสูงด้านการท่องเที่ยวคุณค่าสูง ซึ่งค่าคะแนน IFAS ที่สูงถึง 3.73 สะท้อนถึงความพร้อมเชิงโครงสร้างพื้นฐาน ทรัพยากรการท่องเที่ยวระดับโลก และฐานทุนเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งภายในพื้นที่ ในขณะที่ค่าคะแนน EFAS 3.71 ยืนยันถึงความน่าดึงดูดใจของสภาพแวดล้อมภายนอก ทั้งนโยบายภาครัฐและกระแสความต้องการของตลาดโลก ส่งผลให้ในเชิงยุทธศาสตร์ภูเก็ตอยู่ในเกณฑ์ “เติบโตและลงทุนเพิ่มเติม (Grow and Build)” ตามกรอบของ GE Matrix ที่มีความพร้อมสูงสุดในการผลักดันให้เป็นเมืองท่องเที่ยวคุณค่าสูงระดับสากล โดยงานวิจัยนี้ประยุกต์แนวทางการวิเคราะห์ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ด้วยโมเดล GE Matrix (Pongsakornrungsilp *et al.*, 2016) ที่ต้องอาศัยการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการดำเนินการ ทำให้ทราบถึงความแข็งแกร่งของผู้ให้บริการหรือผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการที่พบว่าจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kanoklertwongs & Thabhiranrak (2021) ที่ได้วิเคราะห์สภาพแวดล้อมเชิงยุทธศาสตร์จังหวัดตาก อย่างไรก็ดีตาม TOWS Matrix เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์สถานการณ์และกำหนดแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกับสถานการณ์โดยอาศัยข้อมูลจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคเท่านั้น (Laurijisawat & Somboonsuwan, 2025; Visesprapa *et al.*, 2025; Lauharungpisit & Panyasiri, 2023; Weihrich, 1982) ไม่ได้มีการพิจารณาถึงศักยภาพขององค์กรหรือผลกระทบต่อปัจจัยภายนอกในการกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์อย่างรอบด้าน ด้วยเหตุนี้การประยุกต์ใช้ GE Matrix จึงเป็นแนวทางที่ทำให้สามารถกำหนดยุทธศาสตร์ได้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทยและระดับนานาชาติ ก่อนนำไปกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ด้านการขยายตัวการลงทุนอย่างระมัดระวัง หรือการเก็บเกี่ยวหรือถอนทุน

2. เมื่อพิจารณาถึงความน่าดึงดูดของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวดิจิทัล พบว่าจังหวัดภูเก็ตมีความน่าดึงดูดต่อการเข้ามาดำเนินการในระดับสูง ทิศทางการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ตควรมุ่งเน้นในการเลือกลงทุนเพิ่มเติมเพื่อการเติบโตและรักษาศักยภาพของธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น การมุ่งเน้นในตลาดการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ให้จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางด้านนี้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ

แนวโน้มการเติบโตของอุตสาหกรรมสุขภาพระดับสากลและข้อมูลรายได้จากการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตที่เติบโตขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยในช่วงไตรมาสแรกของปี 2568 จังหวัดภูเก็ตสร้างรายได้รวมจากการท่องเที่ยวถึง 149,384 ล้านบาท เติบโตขึ้นร้อยละ 8.66 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า (Phuket Tourist Association, 2025) ประกอบกับการยกระดับสู่เมือง “Premium Destination” ผ่านแคมเปญ Health Tourism ที่บูรณาการความร่วมมือระหว่างรีสอร์ทมาตรฐานสากลและสถานพยาบาลชั้นนำในพื้นที่ ทำให้เกิดการขยายตัวของกลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ต้องการบริการดูแลสุขภาพแบบองค์รวม (Holistic Wellness) และการรักษาพยาบาลควบคู่ไปกับการพักผ่อน ซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่พร้อมใช้จ่ายใช้สอยและพำนักระยะยาว (Phuket Provincial Office, 2025) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Alamsyah (2021) Elezaj & Elezaj (2018) Udo-Imeh *et al.* (2012) ที่มีการใช้โมเดล GE Matrix ในการกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ขององค์กร แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่า GE Matrix จะสามารถกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ขององค์กรได้ Udo-Imeh *et al.* (2012) ยังมองว่าโมเดลนี้ยังขาดทิศทางการมองอนาคต และเป็นกระบวนการเชิงอัตวิสัยในการให้คะแนน แต่ทั้งนี้ Shen *et al.* (2015) ได้ประยุกต์ใช้ GE Matrix ในการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืนในประเทศจีนและพบว่า เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการกำหนดนโยบายการพัฒนาเมือง เพราะเป็นการให้น้ำหนักความสำคัญกับสภาพแวดล้อมปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์เศรษฐกิจในปัจจุบัน ทั้งนี้ เมื่อทำการอภิปรายผลเชิงลึกแยกรายกลุ่มตลาดเป้าหมายทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ามีความต้องการและตัวขับเคลื่อนเชิงยุทธศาสตร์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ได้แก่ 1) กลุ่มการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Wellness Tourism) มีปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญจากมาตรฐานสถานพยาบาลระดับสากลและกระแสการดูแลสุขภาพหลังยุคโควิด-19 ซึ่งยุทธศาสตร์ต้องเน้นการบูรณาการบริการทางการแพทย์เข้ากับการพักผ่อนระดับพรีเมียม 2) กลุ่มนักเดินทางดิจิทัล (Digital Nomad Tourism) ขับเคลื่อนด้วยความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และนโยบายวีซ่าพำนักระยะยาว (DTV) ซึ่งต้องอาศัยยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ทำงานร่วมกัน (Co-working space) และชุมชนสร้างสรรค์ และ 3) กลุ่มการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว (Long Stay Tourism) ขับเคลื่อนด้วยสภาพภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ และต้นทุนการใช้ชีวิตที่คุ้มค่า ซึ่งต้องเน้นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของเมือง

การอภิปรายผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงบทเรียนเชิงวิชาการที่สำคัญว่า การขับเคลื่อนการท่องเที่ยวคุณค่าสูงไม่สามารถใช้แนวทางบริหารจัดการแบบเดียวกันกับทุกกลุ่มตลาดได้ เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีความอ่อนไหวต่อปัจจัยภายในและภายนอกที่ต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยเดิมที่มักมองการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในภาพรวม งานวิจัยชิ้นนี้จึงขยายองค์ความรู้โดยการชี้ให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้โมเดล GE Matrix ร่วมกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ สามารถสร้างกรอบการวิเคราะห์ที่แม่นยำในการจัดลำดับความสำคัญและการจัดสรรทรัพยากรเฉพาะกลุ่มได้เป็นอย่างดี ในท้ายที่สุด งานวิจัยนี้จึงมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้กำหนดนโยบายและผู้ประกอบการในการนำกรอบยุทธศาสตร์ไปแปลงเป็นแผนปฏิบัติการ (Action Plan) เพื่อการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการปัญหาจราจร และการรักษาความปลอดภัยได้อย่างตรงจุด ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเมืองท่องเที่ยวภูเก็ตให้เติบโตอย่างยั่งยืนในระดับสากลต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เทศบาลนครภูเก็ต และสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ตควรนำทิศทางเชิงยุทธศาสตร์นี้ไปใช้เป็นกรอบแนวทางในการบูรณาการงบประมาณและแผนปฏิบัติการเพื่อเร่งรัดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เช่น การยกระดับระบบขนส่งมวลชนสาธารณะ (เช่น รถไฟฟ้าสาธารณะ และการเชื่อมต่อเส้นทางขนส่งหลักรอบเกาะ) เพื่อแก้ปัญหการจราจร การพัฒนาระบบโครงข่ายเทคโนโลยีอัจฉริยะ

(Smart City Infrastructure) และโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลความเร็วสูงเพื่อรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัล การเพิ่มประสิทธิภาพระบบการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ (เช่น การขยายผลระบบ Face Detection และศูนย์สั่งการฉุกเฉิน) เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวและภาคธุรกิจ อันนำไปสู่การขยายตัวการลงทุนของภาคเอกชน เพื่อรองรับตลาดนักท่องเที่ยวคุณค่าสูงกลุ่มพำนักระยะยาว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และนักท่องเที่ยวดิจิทัลในจังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้ ในส่วนของมาตรการสนับสนุนควรจำแนกตามกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน ได้แก่ 1) กลุ่มพำนักระยะยาว (Long Stay) ควรมุ่งเน้นมาตรการด้านที่พักอาศัยมาตรฐานสูง การอำนวยความสะดวกด้านวีซ่า และระบบสาธารณสุขชุมชน 2) กลุ่มการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Wellness/Medical Tourism) ควรมุ่งเน้นการยกระดับมาตรฐานบริการทางการแพทย์และสถานประกอบการสปาให้เป็นสากล บูรณาการร่วมกับโรงแรมและรีสอร์ทระดับพรีเมียม และ 3) กลุ่มนักท่องเที่ยวดิจิทัล (Digital Nomad) ควรมุ่งเน้นการพัฒนาพื้นที่ทำงานร่วมกัน (Co-working spaces) ชุมชนสร้างสรรค์ และแพลตฟอร์มบริการภาครัฐแบบเบ็ดเสร็จ (One-stop service)

2. เนื่องจากทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ภายใต้ GE Matrix ชี้ให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตต้องส่งเสริมลงทุนเพิ่มเติมเพื่อการเติบโตและรักษาศักยภาพของธุรกิจการท่องเที่ยวโดยหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เช่น สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หอการค้าจังหวัดภูเก็ต สมาคมสปาภูเก็ต โรงพยาบาล โรงแรม และผู้ประกอบการดิจิทัล ควรร่วมกันจัดทำแผนการลงทุนเชิงรุก (Strategic Investment Plan) ที่ชัดเจน มุ่งเน้นการสนับสนุนมาตรการทางภาษีและสิทธิประโยชน์เพื่อดึงดูดการลงทุนจากทั้งในและต่างประเทศในกลุ่มธุรกิจที่มีศักยภาพสูง ผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และภาคส่วนที่เกี่ยวข้องควรกำหนดทิศทางการลงทุนในด้านที่สร้างความแข็งแกร่งและความได้เปรียบทางการแข่งขันของจังหวัดภูเก็ต นั่นคือ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่เน้นด้านการแพทย์เพื่อสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และโอกาสในการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณค่าสูงมากขึ้น พร้อมกันนี้ ควรกำหนดมาตรการเชิงปฏิบัติที่จับต้องได้ควบคู่ไปกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ได้แก่ การควบคุมคุณภาพและมาตรฐานของผู้ให้บริการในทุกกระดับเพื่อป้องกันปัญหาการฉ้อโกง การจัดตั้งระบบบริหารจัดการความปลอดภัยและดูแลช่วยเหลือนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับมิติความยั่งยืนและการรักษาสมดุลกับชุมชนท้องถิ่น ผ่านการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพและการแก้ไขปัญหาผลกระทบจากภาวะนักท่องเที่ยวล้นเมือง (Overtourism) เพื่อรักษาคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาว ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการศึกษาในด้านการกำหนดทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยวคุณค่าสูงโดยใช้ GE Matrix งานวิจัยในอนาคตควรประยุกต์ใช้ TOWS Matrix ในการกำหนดกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับทิศทางเชิงยุทธศาสตร์และเป็นการเชื่อมโยงจากแผนสู่การปฏิบัติจริงต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณหน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (บพข.) ในการสนับสนุนทุนวิจัยในครั้งนี้

References

- Alamsyah, M.I. (2021). Feasibility Study of Site Selection Using GE-Matrix Mapping With Market Attractiveness Parameters and Financial Projection Parameters in Small and Medium Enterprises. *Journal of Business Studies and Management Review*, 5(1), 136-140.
- Amatulli, C., Caputo, T. & Guido, G. (2011). Strategic Analysis through the General Electric/McKinsey Matrix: An Application to the Italian Fashion Industry. *International Journal of Business and Management*, 6(5), 61-75.
- Attride-Stirling, J. (2001). Thematic Networks: An Analytic Tool for Qualitative Research. *Qualitative Research*, 1, 385-405.

- Elezaj, E. & Elezaj, N. (2018). The Importance of GE Tool in Choosing and Assessing Business Strategy. *Knowledge-International Journal*, 26(6), 1591 – 1596.
- Imjai, N. & Sangthong, M. (2023). The Readiness of Service Businesses for the MICE Strategy in Nakhon Si Thammarat Province. *Nakhabut Paritat Journal*, 15(3), 83-94. (in Thai)
- Kanoklertwongs, P. & Thabhiranrak, T. (2021). Province-Level Strategic Formulation for Enhancing National Strategy Success: A Case Study of Tak Province. *Humanities and Social Science Research Promotion Network Journal*, 4(1), 67-78. (in Thai)
- Lauharungpisit, A. & Panyasiri, C. (2023). Swot analysis and tows matrix for formulation strategy of thai orchid export under the non-tariff trade barriers (NTBS). *NRRU Community Research Journal*, 17(1), 69-83. (in Thai)
- Laurijisawat, P. & Somboonsuwan, T. (2025). How can the Application of SWOT Analysis and the TOWS Matrix be Promoted in SMEs to Enhance Managerial Effectiveness. *Christian University Journal*, 31(3), 157-168. (in Thai)
- Phuket Tourism and Sport Office. (2026). *Phuket Tourism Statistics Year 2025*. Phuket Tourism and Sport Office. (in Thai).
- Pongsakornrungsilp, S. (2021). *Principles of Marketing*. (3rd ed.). Top Publishing. (in Thai)
- Pongsakornrungsilp, P., Pongsakornrungsilp, S., Parnphumeesup, P. & Sansomporn, N. (2016). *The Study of Meeting Capability of Thailand*. Thailand Research Fund. (in Thai)
- Rodjaroen, S., Jittham, P. & Chantarakot, B. (2025). Mechanism for Collaboration to Drive Thung Sai Subdistrict to Become a Local Market. *Nakhabut Paritat Journal*, 17(3), 21-31. (in Thai)
- Shen, L., Zhou, J., Skitmore, M. & Xia, B. (2015). Application of a Hybrid Entropy-McKinsey Matrix Method in Evaluating Sustainable Urbanization: A China Case Study. *Cities*. 42, 186-194.
- Udo-Imeh, P.T., Edet, W.E. & Anani, R.B. (2012). Portfolio Analysis Models: A Review. *European Journal of Business and Management*. 4(18), 101-120.
- Visesprapa, P., Chinachot, P., Saengmaneedech, T., Sangkhae, R. & Buaban, S. (2025). Competitive Development Strategy of Community Enterprise for Cocoa Processing Group in Ratchaburi Province. *Nakhabut Paritat Journal*, 17(2), 185-196. (in Thai)
- Wehrich, H. (1982). The TOWS matrix-A tool for situational analysis. *Long Range Planning*, 15(2), 54-66.
- Yordudom, T., Nakudom, S.S. Noobutr, P., Khiawnoi, P., & Imjai, N. (2023). The Innovative Development of Creative Tourism in Nawae Subdistrict, Chawang District, Nakhon Si Thammarat. *Nakhabut Paritat Journal*, 15(3), 38-45. (in Thai)
- Phuket Provincial Office. (2025). *Phuket Launches Health Tourism to Elevate High-Quality Tourism for Global Travelers*. <https://thainews.prd.go.th/thainews/news/view/946591>
- Phuket Tourist Association. (2025). *Phuket Tourism Records Over 5.8 Million Arrivals and 220 Billion Baht in Revenue within First Five Months*. https://www.matichon.co.th/region/news_5267507
- Gardiner, S., & Scott, N. (2018). Destination Innovation Matrix: A framework for new tourism experience and market development. *Journal of Destination Marketing & Management*, 10, 122-131

- Grand View Research. (2026). *Thailand Wellness Tourism Market Size & Outlook, 2026-2035*. Grand View Research.
- IMARC Group. (2025). *Thailand Medical Tourism Market Size, Share, Trends and Industry Analysis, 2026-2034*. IMARC Services.
- Nation Thailand. (2026). *Thailand dubbed the world's digital nomad paradise in 2026*.
<https://www.nationthailand.com/news/tourism/40067872>
- VisaGuide.World. (2025). *Thailand Digital Nomad Visa (DTV) Requirements and Guidelines*.
<https://visaguide.world/asia/thailand-visa/digital-nomad-visa/>
- Coghlan, D. & Brannick, T. (2014). *Doing action research in your own organization* (4th ed.). SAGE Publications.
- Stringer, E. T. (2013). *Action research* (4th ed.). SAGE Publications.

ผู้เขียน

รองศาสตราจารย์ ดร.ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์

สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
เลขที่ 222 ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160
Email: psiwarit@wu.ac.th

รองศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์

สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
เลขที่ 222 ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160
Email: kpimlapa@wu.ac.th

อาจารย์วิภาดา สมพงษ์

สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
เลขที่ 222 ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160
Email: wapadi1984@gmail.com

รองศาสตราจารย์ ดร.กิงกาญจน์ บันลือพีช

สำนักวิชาสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
เลขที่ 222 ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160
Email: kingkan.bu@wu.ac.th

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ ชูทอง

คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
เลขที่ 109 หมู่ 2 ตำบลถ้ำใหญ่ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช รหัสไปรษณีย์ 80110
Email: Surasak.Ch@rmutsv.ac.th

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อามาศเสนา

คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)
ชั้น 5 อาคารบุญชนะ อตถการ เลขที่ 148 ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240
Email: amonrat.oungpao@gmail.com

